

2

Lansat cu ani în urmă ca ziar, în prezent *Curierul de Seară* mai există doar în mediul online. E o publicație foarte accesată și apreciată de un public larg, cu un profil clar: știri, reportaje și investigații despre infracțiuni de tot felul. Abordarea nu e una de tabloid, acesta fusese și motivul pentru care Sorin acceptase oferta de a scrie acolo.

A debutat la ziarul *Știrea*, acoperind ani la rând domeniul afacerilor interne. Și-a construit o rețea valoroasă de surse în domeniu, astfel că fusese prima opțiune a lui Radu Spînu, fostul său șef de departament, ajuns redactor-șef adjunct la *Curierul de Seară*.

Sorin publicase o mulțime de investigații „sensibile” și lucra la subiecte cu implicații serioase. Nu era favoritul interlopilor și primise numeroase amenințări. Din acest motiv, poliția anunțase că cercetează „foarte atent” circumstanțele accidentului în urma căruia decedase.

Însă, după nicio lună de cercetări „atente”, s-a conchis că era un banal caz de ucidere din culpă. Anchetatorii au motivat că șoferul responsabil de producerea accidentului era un individ fără antecedente penale, care nu fusese nominalizat în niciunul dintre articolele lui Sorin.

Celeritatea procedurii i-a scandalizat pe colegii săi. Dar, oricât au „săpat“, nu au reușit să afle ceva care să contrazică argumentele eliminării ipotezei de omor voluntar.

Asta, până când, la mai bine de un an de la tragedie, s-a primit un telefon anonim. Apelantul a cerut 10 000 de lei în schimbul oferirii de informații care stabileau o relație clară între șoferul ucigaș și un anumit interlop, ajuns în închisoare în urma unei investigații a lui Sorin Carp.

Patronul *Curierului de Seară* a fost de acord imediat cu tranzacția și banii au ajuns la Radu Spînu, care își asumase să se vadă cu „Sursa“. În mod normal, ar fi contactat înainte poliția, dar modul în care se cercetase accidentul ridica bănuieli. Riscul de a colabora cu polițiștii părea mai mare decât riscul de a se întâlni direct cu „Sursa“, fără știrea poliției.

Apelantul anonim evitase să lase un număr de telefon. Preferase să revină el, pentru a afla dacă ziarul era interesat de informațiile de care dispune. Așadar, când a sunat a doua oară, i s-a dat numărul lui Spînu.

L-a apelat cu număr ascuns și i-a spus să ia un troleu care avea stație la 100 de metri de redacție. L-a sunat iar când se apropia de a cincea stație și i-a spus să coboare. Apoi să ia un autobuz. Autobuzul l-a lăsat la o stație de metrou. Metroul, la o altă stație de autobuz.

Spînu înțelege măsurile de precauție, dar începe să-și piardă răbdarea. Din fericire, de data asta, Sursa nu îi mai spune să schimbe mijlocul de transport. Ajunge lângă Parcul Herăstrău, când începe să primească indicații pe care alei să o ia.

În cele din urmă, se oprește în dreptul unei bănci unde îl așteaptă un tip de înălțime medie, bine legat, îmbrăcat în

training cu gluga de la training pe cap, ochelari de soare negri și mască medicinală pe față. Imposibil de identificat.

— Ia loc. Pune plicul cu bani lângă mine. Perfect!

— Sunt două plicuri. În asta se află jumătate din bani. Cealaltă jumătate o primești dacă ce-mi spui are valoare.

— Mi se pare corect.

— Bun. Atunci, spune-mi cine e interlopul și care e legătura lui cu acest Cremene.

— Tănase Cremene are prin Ferentari porecla de Tase Păcănea. Pentru că e un cartofor cu boala păcănelelor și pariurilor sportive. Un prost făcut grămadă. Tot visând că va da norocul peste el, a ajuns boschetar. A scăpat întâi de lucrurile de prin casă, apoi de mașină și de casă. Avea un Logan și un apartament, averea strânsă într-o viață de om de părinții lui, care au murit de inimă rea. Au văzut, săracii, că unicul lor fiu nu e capabil să se lepede de dependență și să-și facă un rost. Circulă chiar zvonul că bătrânii nu au murit de moarte bună, ci le-a făcut felul chiar el, Tase, ca să pună mai repede mâna pe moștenire. Până când am aflat de accidentul colegului tău, nu am crezut zvonurile astea. Tase mi se părea prea prost și moale, ca să fie capabil de crimă. Se vede treaba că m-am înșelat. Cert e că, atunci când n-a mai avut ce toca din propriul buzunar, s-a înfundat în datorii la cămătari.

— Și unul dintre cămătari e interlopul despre care a scris Sorin?

— Corect. Principalul creditor al lui Tase Păcănea e Vasile Garcea, zis Oviedo.

Spînu face ochii mari. Sorin descoperise că Oviedo era piesa lipsă dintr-o mare afacere cu droguri, despre care se vorbise mult în presa europeană, prin anii 2000.

— Tu vrei să-mi spui că el chiar trăiește, că nu a murit în accident, cum au comunicat poliția spaniolă și cea română?

— Naivi sunteți și voi, jurnaliștii! Vă luați după comunicatele caraliilor, nu vedeți că-s pe mână cu interlopii?!

— Ai vreo dovadă?

— Îl știi pe Garcea? Îi știi figura, adică?

— Da, normal...

Sursa trage de fermoarul buzunarului drept al pantalonilor de trening și îi dă lui Spînu o fotografie boțită, ce fusese împăturită pentru a încăpea în micul buzunar. În fotografie era Garcea, împreună cu un individ ce arăta tot ca un interlop, tuns periută, cu ochelari cu lentile întunecate și o pufoaică neagră.

— Tipul cu ochelari negri e Iorga, șeful Poliției Capitalei. Fotografia e de acum două săptămâni, când tocmai și-a luat de la Garcea „tainul“ lunar.

Pentru o clipă, Spînu rămâne cu gura căscată. Dar își revine repede.

— Cum dovedești că fotografia e de acum două săptămâni?

— Fiindcă e din telefonul meu și are o amprentă de timp. Asta pe care ți-am dat-o rămâne la tine. Scuze că ți-o dau în halul ăsta. Cea din telefon ți-o arăt ca să verifici amprenta de timp, dar nu ți-o dau. E o măsură de precauție, înțelegi.

Din celălalt buzunar al treningului, Sursa scoate un telefon, îl deblochează și îl întinde lui Spînu – pe ecran este exact fotografia din mâna ziaristului.

Spînu ia telefonul, intră în setările aplicației de vizualizare a fotografiei și vede amprenta digitală, primind confirmarea că omul nu abera. Asta era fabulos!

Îi mai stăteau pe limbă câteva întrebări, dar Sursa întinde mâna, iar după ce primește telefonul, o întinde din nou: scurta întrevvedere a luat sfârșit, trebuia înmănat al doilea plic.

Rămânea să verifice legătura dintre Garcea și Cremene, dar simplul fapt că Garcea trăia și că îl avea pe statul de plată pe Iorga, șeful Poliției Capitalei...

— Stai puțin, cum pot demonstra că cel de lângă Garcea e chestorul Iorga?

— Se îmbracă destul de des așa cum îl vezi în fotografie. E simplu, trebuie doar să-l urmărești o vreme. Îți mai dau un pont și cu asta chiar am terminat: Iorga și Garcea se văd în prima marți din lună în același loc. E un mic restaurant cu specific spaniol pe strada Puțul lui Zamfir. Lui Iorga se pare că-i place mult *churros*. Își ia tainul de la Garcea și apoi intră în restaurant. Ora la care se văd diferă, dar e în intervalul 10.00–21.00.

* * *

Spînu se grăbește spre redacție. L-a cuprins cunoscuta stare febrilă, cu frisoane, pe care o are atunci când dă peste un subiect mare. Totodată, trebuie să admită că i se făcuse frică. Pentru prima dată de când e jurnalist, realizează că urmează să intre pe un teren minat, dacă nu cumva intrase deja.

De regulă, în situații foarte sensibile, de exemplu când descopereau câte un mușuroi de interlopi și riscul unor interacțiuni neplăcute cu aceștia era ridicat, căutau să coopereze cu poliția, pentru a evita problemele legale și pentru a primi protecție. Dar, când tocmai șeful Poliției Capitalei era implicat, cui să se adreseze? În mod normal,

tocmai la Iorga s-ar fi dus pentru un subiect de asemenea magnitudine.

Și faptul că Sorin fusese asasinat, pare-se ca un act de răzbunare al acestui Garcea, iar dosarul fusese clasat rapid de poliție, arăta clar că era pe cont propriu.

Se lăsase de fumat în urmă cu opt ani, dar acum se oprește la un Mega și își ia ceva de mâncare, dar și un pachet de țigări și o sticlă de whisky.

Vintilă Blejan, patronul, îl așteaptă în biroul redactorului-șef, Alin Parfene.

Le face un rezumat, iar Blejan are reacția potrivită.

— Radule, e groasă rău! Am dat banii, informația e bombă și publicarea ei ne-ar aduce ditamai audiența, dar tu decizi ce faci, dacă o publici sau nu. Nu mi-aș dori să fiu în pielea ta și cred că nici Alin, chit că pare să fie un subiect demn de un Premiu Pulitzer.

Parfene aprobă mutește, cu o înclinare a capului.

— E groasă, într-adevăr, dar îi datorăm asta lui Sorin! se pronunță Radu.

— Da, Radule, dar ai familie, ai doi copii de crescut! Îți dai seama ce risc mare e ca, odată ce publici ceva pe subiectul ăsta, să ai și tu soarta lui Sorin?!

Radu simte cum îl scutură un nou val de frisoane reci. Parfene nu este deloc genul care să se lase intimidat sau să pună siguranța înaintea oportunității de a publica diverse dezvăluiri.

Se retrage în biroul său, după ce le face colegilor un semn ferm de respingere a oricărei interacțiuni. Îl așteptaseră nerăbdători să afle dacă Sursa îi dăduse informații relevante sau nu, iar acum își exprimă frustrarea cu un oftat sonor.

Mănâncă absent, rumegând la ce are de făcut. De fapt, știe ce are de făcut, dar nu e deloc împăcat cu asta. Își aprinde o țigară și își toarnă un pahar din sticla de whisky pe care o cumpăraseră înainte de ședință, cu gând să o bea acasă. Era prima oară când încălca regula autoimpusă de a nu consuma alcool cât timp se afla în redacție, pentru a fi un bun exemplu.

3

Iris a fost foarte fermă când a cerut să fie lăsată în pace. Colegii lui Sorin și prietenii comuni au încercat să-i fie aproape, să o ajute să se adapteze la noua sa realitate de coșmar. Dar ea a impus distanța. Nu putea altfel să se gândească suficient de bine la Sorin, la momentele lor împreună, de care nu voia să se despartă, nu voia în ruptul capului să le uite. Făcea exact pe dos față de ceea ce-i ceruse Sorin să facă. Să uite și să-și refacă viața. Dar nu o făcea în semn de rebeliune. O făcea ca să n-o ia razna.

După concediul legal, și-a luat unul de odihnă, apoi l-a prelungit în unul fără plată. Era avocat începător, își făcea stagiatura la un birou de avocatură specializat în Drept Penal. Se făcuse repede remarcată prin profesionalism și seriozitate. Așa că, la început, absența ei nu a fost o problemă. Însă, mai apoi, fiindcă aceasta părea să se lungească pe un termen nedefinit, a primit un avertisment discret, pe urmă o somație oficială. În cele din urmă, și-a dat demisia, nu a mai așteptat să fie concediată.

Forțată de împrejurări, a fost nevoită să vândă apartamentul din nordul Bucureștiului în care locuiseră. Deși imobilul fusese achiziționat după căsătorie și ar fi putut păstra toți banii, le-a oferit părinților lui Sorin echivalentul contribuției lor la momentul achiziției, iar aceștia nu au refuzat-o. Cu o parte

din suma rămasă și-a luat o garsonieră ieftină din Militari, iar diferența de bani a depus-o la bancă, retrăgând sume lunare, pentru strictul necesar.

A făcut mișcarea după nașterea Mariei. Și după finalizarea actelor de donație.

Nu era în stare să se ocupe de copil, așa că Grațiela și Paul, părinții lui Sorin, au intervenit rapid, punând piciorul în prag și forțând-o să o încredințeze în grija lor.

Nu a opus rezistență, se simțea incapabilă de o asemenea luptă. Și pe urmă aveau dreptate: copilul nu avea nicio vină, merita cel mai bun viitor posibil.

Cel mai bun viitor, pe care ea nu-l mai avea. În care nu se regăsea.

Înainte de a se muta în garsonieră, a trebuit să renoveze. A căutat și a găsit o echipă care să se priceapă bine la antifonare. Muncitorii or fi crezut că era vreo sonată care voia să asculte heavy metal la volum maxim. Ea voia însă doar intimitate – să poată urla în voie, fără să-și deranjeze vecinii, să se trezească că o ia o dubă de la ospiciu.

A urmat până și-a pierdut vocea, pe urmă a urlat pe mutește. Apoi vocea i-a revenit și iar a urlat până i-au cedat corzile vocale...

A rezistat tentației drogurilor sau băuturii, fiindcă ar fi fost calea cea mai sigură spre uitare. Își consuma durerea sec, fără spectatori.

Când se simțea golită de energie, scria. Tot ce-și aducea aminte despre ei doi. Însă, uneori, nu se mai simțea în stare nici să-și adune gândurile. Atunci, ca acum, recitește din ce a scris până în acel moment.

Când m-ai făcut să te iubesc, aproape că am devenit credincioasă.

Eram friguroasă, dar ție îți plăcea iarna și m-ai făcut să o aștept și eu.

Cele mai grozave sunt sâmbetele și duminicile petrecute pe litoral. Toată lumea merge la munte, pe plajă nu e nici țipe-nie de om, dar noi ne călim în plimbări prelungite pe malul înghețat al mării, discutând vrute și nevrute.

Când, în cele din urmă, crivățul ne pătrunde în oase și dărdăim din toți rărunchii, ne refugiem în acea vilă veche din Constanța, pe care ți-ai făcut obiceiul de a o închiria pe toată durata sezonului rece, pentru simplul motiv că are un șemineu.

În timp ce mă decongelez la duș sub jeturile fierbinți, tu faci focul, apoi vin fiert, pe care îl bem din căni mari, din ceramică de Horezu care, probabil, are vârsta viley sau mai mult. Pe covorul moale din fața șemineului așternem un cearceaf mare și gros, două perne mari și o pilotă în husă.

Îmi iau cuminte halatul pufos și te privesc cu jind, cum intri în urma mea, să te pregătești, la rândul tău.

După câteva înghițituri de vin, abia mă abțin să nu intru peste tine. Mă rog, s-a întâmplat și asta, dar mi-am învățat lecția: nimic nu se compară cu orgasmul „de șemineu“.

Apari într-un halat identic, îți torni vin și te așezi tacticos, în lotus, la o distanță apreciabilă. Mă sorbi din priviri, încercând eroic să pari indiferent, în timp ce-mi desfac cordonul și las să cadă halatul de baie.

— Câte doamne și domnișoare ai mai dus în Nirvana pe covorul ăsta? te întreb după iscoditoare.

— Hmm... Să fi fost 30–40. Nu mai știu exact, le-am pierdut șirul...

— Afurisitele!

Se prefăce că-l doare pumnul meu în umăr.

— De când coci întrebarea asta?

Las privirea în jos, rușinată.

— *Busted!* Din prima seară aici, evident...

— Apreciez sinceritatea, așa că ți-o voi întoarce. Ești prima. Și ultima. Singura, adică.

— Dacă ai fi scris acest răspuns, în loc să-l pronunți, ți-aș mai trage un pumn în umăr, fiindcă ar fi părut vrăjeală de Buftea. Dar tonul vocii tale îmi spune că vorbești serios.

— Mi-am imaginat momente ca astea înainte de a te cunoaște.

— Te-ai păstrat pentru mine, deci.

— Sesizez ironia... Dar asta e adevărul: cu tine am un magnetism incredibil. Am sentimentul că starea noastră naturală este așa, împreunați.

— Sună cam mistic ce spui...

— Probabil e doar chimie, dar nu pot să nu mă gândesc ce frumos ar fi să fim suflete-pereche. Da, știu, e un clișeu. Dar un clișeu superb.

Îți întorc spatele.

— Știi, e greu să mai crezi că ai vreo tangentă cu divinitatea, dacă părinții îți mor într-un accident rutier când ai zece ani, iar unchiul tău, devenit tată adoptiv, te abuzează sexual. Îi spui mătușii, sora mamei tale. Ea te pleznește, cerându-ți să taci, să nu mai spui asemenea minciuni...

Încerci să mă întorci spre tine, cu blândețe.

— Iris, îmi pare așa de rău... Acum înțeleg de ce nu mi-ai spus până acum...

Opun rezistență și continui, decisă să duc confesiunea până la capăt, dar incapabilă să o fac altfel decât în poziție fetală, cu ochii închiși.

— Ești dezamăgită că mătușa nu te crede și îți plângi nedreptatea în pumni, îți faci planuri să fugi de „acasă”. Seara o auzi reproșându-i unchiului că și-a violat tocmai nepoata, în loc să-și găsească fete în vecini, cum a făcut până acum. „Dacă rămâne gravidă, ce ne facem, te-ai gândit?“, îl întreabă ea, la care el răspunde nonșalant: „Cum o să rămână, dacă încă n-are ciclu?”. Deci ea e complice, nu-l părăsește, dimpotrivă, îl încurajează pe pedofil. Cine știe câte victime o avea la activ și câte îi vor mai cădea pradă. Trebuie demascată, nenorocitul. Așa că, profiți de primul prilej și mergi la poliție. Dai însă peste un amic al unchiului tău, care mușamalizează tot, așa cum probabil a mușamalizat și alte reclamații împotriva lui. Returnată în „sânul familiei“, ești bătută de mătușa ta până la înconștiență, iar unchiul te mai violează încă o dată, în starea aia. Când îți revii, nenorociții dorm, duși. Te duci la bucătărie și deschizi la maxim toate ochiurile aragazului. Primul gând e să te așezi la locul tău, în pat, să pieri și tu, odată cu ei. Dar apoi te gândești că ei ar putea scăpa, cumva... Așa că te strecoari din apartament și aștepti în fața blocului. Este un frig de toamnă târzie și tu ești tot în pijamaua jerpelită și subțire, dar nu-ți pasă, vrei doar să se termine odată totul. După un timp se crapă de ziuă și atunci auzi o explozie puternică. Îți pui mâna la gură: „Dacă au pățit ceva și vecinii, ce mă fac?!“. Nici nu ți-a trecut prin minte că s-ar putea produce un accident, că ar putea fi rănite sau ucise alte persoane, din cauza ta!

Abia acum mă întorc spre tine.

— Te mai simți acum jumătatea mea?

Mă temeam că mă vei privi șocat și poate cu repulsie. În loc de asta, mă privești cu și mai mare afecțiune, mă iei în brațe și mă mângâi cu blândețe.

— Dumnezeu, prin ce ai putut trece... E uluitor cum de ai rămas întreagă la minte, după toate astea!

Mă podidește un plâns de ușurare, iar tu continui să mă mângâi și să mă săruți pe tâmpile. Afecțiunea ta mă copleșește și se rup toate zăgazurile, șuvoaie de lacrimi ne inundă.

* * *

Nici nu își mai verifica mesajele, care oricum se împrăstiaseră considerabil, iar majoritatea erau reclame. Dar vede luminița verde a telefonului și îl ia de pe noptieră ca să vadă despre ce e vorba.

O sunase Radu Spînu. Îi și lăsase două mesaje.

„Nu aș fi încălcat consensul, dar am aflat ceva foarte important în legătură cu Sorin. Trebuie să ne vedem“.

„Te-am sunat. Te rog, răspunde-mi!“

Îl știe bine pe Radu, dar și pe Anca, soția lui. Radu și Sorin legaseră o prietenie trainică, se vedeau destul de des și își petreceau împreună și mare parte din timpul liber.

Radu nu și-ar fi permis să o aburească. Să inventeze un pretext pentru a o vedea, pentru a o convinge să revină la... viață, la o viață „cât de cât normală“, cum încercaseră și alții.

Așa că pune mâna pe telefon și îl sună.

— Veneam spre tine. Poți să mă primești?

— Vezi că m-am mutat...

— Ah, da?

— Îți dau mesaj cu adresa de acum.